GENERALINIO ADVOKATO
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA IŠVADA,
pateikta 2025 m. sausio 23 d.[1]

Byla C-782/23

UAB „Tauritus“
prieš
Muitinės departamentą prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos,
dalyvaujant:
Kauno teritorinei muitinei

(Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Procesas dėl prejudicinio sprendimo priėmimo – Muitų sąjunga – Reglamentas (ES) Nr. 952/2013 – Sąjungos muitinės kodeksas – Bendrasis muitų tarifas – Muitinė vertė – Sandorio vertė – Apskaičiavimas – Prekės, importuojamos pagal sutartį, kurioje nurodyta preliminari pirkimo kaina – Galutinė kaina, nežinoma muitinės deklaracijos priėmimo dieną“

1. Byloje, kurioje pateiktas šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą, nagrinėjamas ginčas dėl delspinigių, mokėtinų už pavėluotai sumokėtą importo pridėtinės vertės mokestį (PVM), sumos.

2. Norint apskaičiuoti šiuos delspinigius, turi būti nustatyta tiksli importo PVM suma. Pati importo PVM suma priklauso nuo to, kaip apskaičiuojama importuojamų prekių muitinė vertė pagal Reglamentą (ES) Nr. 952/2013[2].

I. Teisinis pagrindas

A. Muitinės kodeksas

3. 15 straipsnio („Muitinei teikiama informacija“) 2 dalyje nustatyta:

„Pateikdamas muitinei muitinės deklaraciją, <…> atitinkamas asmuo prisiima atsakomybę už visus toliau išvardytus atvejus:

a) deklaracijoje, pranešime arba prašyme pateiktos informacijos tikslumą ir išsamumą;

<…>“

[1] Originalo kalba: ispanų.

[2] 2013 m. spalio 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas (OL L 269, 2013, p. 1; klaidų ištaisymas OL L 267, 2016, p. 2; toliau – Muitinės kodeksas).

4. 48 straipsnyje („Po prekių išleidimo atliekamas tikrinimas“) numatyta:

„Siekdama muitinio tikrinimo tikslų muitinė gali po prekių išleidimo tikrinti muitinės deklaracijoje <…> pateiktos informacijos tikslumą ir išsamumą, ar egzistuoja ir ar yra autentiški, tikslūs ir galiojantys bet kurie ją papildantys dokumentai, taip pat tikrinti deklaranto apskaitos ir kitus registrus, susijusius su operacijomis, atliktomis su atitinkamomis prekėmis. <…>“

5. 70 straipsnyje („Sandorio vertės muitinio įvertinimo metodas“) nurodyta:

„1. Prekių muitinės vertės pagrindas visų pirma yra sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, kuri prireikus patikslinama.

2. Faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina – visa pirkėjo pardavėjui arba pirkėjo trečiajai šaliai arba pardavėjo naudai sumokėta arba mokėtina pinigų suma už importuojamas prekes, įskaitant visus įvykdytus arba vykdytinus mokėjimus, kurie yra importuojamų prekių pardavimo sąlyga.

3. Sandorio vertė taikoma, jeigu įvykdomos visos šios sąlygos:

<…>

b) prekių pardavimui arba jų kainai neturi įtakos jokios sąlygos arba aplinkybės, kurių poveikio vertinamoms prekėms neįmanoma įvertinti;

<…>“

6. 71 straipsnyje („Sandorio vertės elementai“) ir 72 straipsnyje („Į muitinę vertę neįskaitytini elementai“) numatyti patikslinimai, kuriuos reikia atlikti siekiant nustatyti muitinę vertę taikant 70 straipsnį [3].

7. 73 straipsnyje („Supaprastinimas“) nustatyta:

„Gavusi prašymą, muitinė gali leisti, kad tada, kai muitinės deklaracijos priėmimo dieną sumų neįmanoma kiekybiškai įvertinti, remiantis konkrečiais kriterijais būtų nustatytos šios sumos:

a) sumos, kurios bus įskaitytos į muitinę vertę pagal 70 straipsnio 2 dalį; ir

b) nurodytos 71 ir 72 straipsniuose sumos [4].“

[3] 2015 m. lapkričio 24 d. Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) 2015/2447, kuriuo nustatomos išsamios tam tikrų Muitinės kodekso nuostatų įgyvendinimo taisyklės (OL L 343, 2015, p. 558), 128 straipsnio („Sandorio vertė“) 1 dalyje pateiktas toks paaiškinimas:
„Prekių, parduotų eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, sandorio vertė nustatoma muitinės deklaracijos priėmimo metu ir remiantis pardavimo sandoriu, atliktu prieš pat prekių įvežimą į tą muitų teritoriją.“
To paties įgyvendinimo reglamento 133 straipsnyje („Sąlygų ir aplinkybių vertinimas“) numatyta:
„Kai importuotų prekių pardavimui arba kainai turi įtakos kokia nors sąlyga arba aplinkybė, kurios vertę vertinamų prekių atžvilgiu įmanoma nustatyti, tokia vertė laikoma faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos dalimi <…>.“

[4] Faktinėms aplinkybėms taikomos redakcijos 2015 m. liepos 28 d. Komisijos deleguotojo reglamento (ES) 2015/2446, kuriuo Reglamentas (ES) Nr. 952/2013 papildomas išsamiomis taisyklėmis, kuriomis patikslinamos kai kurios Sąjungos muitinės kodekso nuostatos (OL L 343, 2015, p. 1), 71 straipsnio („Supaprastinimas“) 1 dalyje numatyta:
„1. Kodekso 73 straipsnyje nurodytas leidimas gali būti suteikiamas, kai įvykdomos šios sąlygos:
a) esamomis aplinkybėmis taikant Kodekso 166 straipsnyje nurodytą procedūrą administracinės išlaidos būtų neproporcingai didelės;
b) nustatyta muitinė vertė nedaug skirtųsi nuo vertės, nustatytos neturint leidimo.“

8. 74 straipsnyje („Antriniai muitinio įvertinimo metodai“) nurodyta:

„1. Jeigu prekių muitinės vertės neįmanoma nustatyti pagal 70 straipsnį, ji nustatoma iš eilės taikant kiekvieną 2 dalies punktą nuo a iki d, kol pasiekiamas tas punktas, pagal kurį prekių muitinę vertę įmanoma nustatyti.

<…>

2. Pagal 1 dalį muitinė vertė – tai:

a) tapačių prekių <…> sandorio vertė;

b) panašių prekių <…> sandorio vertė;

c) vertė, nustatyta pagal prekių vieneto kainą <…>; arba

d) apskaičiuotoji vertė, kurią sudaro šių elementų suma:

   i) išlaidos medžiagoms ir gamybai arba kitokiam perdirbimui, atliktam gaminant importuojamas prekes, arba jų vertė;

   ii) pelno ir bendrųjų išlaidų <…> suma;

   iii) išlaidos 71 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytiems elementams arba vertė.

3. Jeigu muitinės vertės neįmanoma nustatyti pagal 1 dalį, ji nustatoma remiantis duomenimis, kuriuos galima gauti Sąjungos muitų teritorijoje, pasitelkiant tinkamas priemones, atitinkančias principus ir bendrąsias nuostatas, kurie išdėstyti visuose šiuose aktuose:

a) Susitarime dėl Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VII straipsnio įgyvendinimo;

b) Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VII straipsnyje;

c) šiame skyriuje[5].“

9. 101 straipsnyje („Importo arba eksporto muito sumos apskaičiavimas“) numatyta:

„1. Mokėtiną importo ar eksporto muito sumą tuojau pat, kai gauna būtiną informaciją, apskaičiuoja muitinės įstaiga. <…>

2. Nedarant poveikio 48 straipsniui, muitinė gali laikyti priimtina deklaranto apskaičiuotą mokėtiną importo ar eksporto muito sumą.

<…>“

[5] Įgyvendinimo reglamento 2015/2447 144 straipsnio („Alternatyvus metodas“) 1 dalyje nustatyta: „[t]uomet, kai muitinė vertė nustatoma pagal Kodekso 74 straipsnio 3 dalį, Kodekso 70 straipsnyje ir 74 straipsnio 2 dalyje numatyti metodai gali būti taikomi laikantis pagrįstai lankstaus požiūrio. Taip nustatyta vertė turi būti kiek įmanoma pagrįsta anksčiau apskaičiuotomis muitinėmis vertėmis“.

10. 166 straipsnio („Supaprastinta deklaracija“) 1 dalyje nurodyta:

„Muitinė gali sutikti, kad asmuo prekėms taikytinos muitinės procedūros įforminimui naudotų supaprastintą deklaraciją, galėdamas joje nepateikti tam tikrų 162 straipsnyje nurodytų duomenų arba neturėdamas tam tikrų 163 straipsnyje nurodytų ją papildančių dokumentų.“

11. 167 straipsnyje („Papildoma deklaracija“) numatyta:

„1. Supaprastintos deklaracijos pateikimo pagal 166 straipsnį <…> atveju deklarantas kompetentingai muitinės įstaigai per konkretų laikotarpį pateikia papildomą deklaraciją, kurioje nurodo duomenis, reikalingus atitinkamai muitinės procedūrai įforminti [6].

Supaprastintos deklaracijos pateikimo pagal 166 straipsnį atveju deklarantas per konkretų laikotarpį turi turėti ir laikyti muitinės žinioje būtinus tą deklaraciją papildančius dokumentus.

Papildoma deklaracija gali būti apibendrinta, periodinė arba suvestinė.

<…>

4. 166 straipsnyje nurodyta supaprastinta deklaracija arba 182 straipsnyje nurodytas įtraukimas į deklaranto tvarkomus apskaitos registrus ir papildoma deklaracija laikomi vienu nedalomu dokumentu, kuris atitinkamai įsigalioja tą dieną, kai pagal 172 straipsnį priimama supaprastinta deklaracija, ir tą dieną, kai prekės įtraukiamos į deklaranto tvarkomus apskaitos registrus.

<…>“

12. 172 straipsnio („Muitinės deklaracijos priėmimas“) 2 dalyje nurodyta:

„Jeigu nenustatyta kitaip, muitinės deklaracijos priėmimo muitinėje data yra ta data, kuri turi būti naudojama taikant nuostatas, reglamentuojančias muitinės procedūros, kuriai įforminti deklaruojamos prekės, atlikimo tvarką, ir atliekant visus kitus importo ar eksporto formalumus.“

13. 173 straipsnyje („Muitinės deklaracijos taisymas“) nustatyta:

„1. Deklaranto prašymu jam gali būti leista pataisyti vieną arba daugiau muitinės jau priimtos muitinės deklaracijos duomenų elementų. Šiuo taisymu muitinės deklaracija negali būti pakeista tiek, kad ji galėtų būti taikoma ne toms prekėms, kurios iš pradžių buvo joje nurodytos.

<…>

3. Per trejus metus nuo muitinės deklaracijos priėmimo dienos deklarantui pateikus prašymą, gali būti leista pataisyti muitinės deklaraciją ir po prekių išleidimo, kad deklarantas galėtų įvykdyti savo pareigas, susijusias su atitinkamos muitinės procedūros įforminimu prekėms.“

[6] Faktinėms aplinkybėms taikomos redakcijos Deleguotojo reglamento 2015/2446 146 straipsnyje („Papildoma deklaracija“) numatyta:
„1. Kai muitinė turi įtraukti mokėtiną importo ar eksporto muito sumą į apskaitą pagal Kodekso 105 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą, Kodekso 167 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje nurodyta papildoma deklaracija pateikiama per 10 dienų nuo prekių išleidimo.
2. Kai įtraukimas į apskaitą atliekamas pagal Kodekso 105 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą, o teikiama papildoma deklaracija yra apibendrinta, periodinė arba suvestinė, laikotarpis, kurį apima papildoma deklaracija, neviršija vieno kalendorinio mėnesio.
3. Laikotarpį, per kurį turi būti pateikta 2 dalyje nurodyta papildoma deklaracija, nustato muitinė. Jis neturi viršyti 10 dienų nuo laikotarpio, kurį apima papildoma deklaracija, pabaigos.
<…>“

B. Direktyva 2006/112/EB[7]

14. 85 straipsnyje numatyta:

„Importuojant prekes, apmokestinamoji vertė yra muitinės vertė, nustatyta pagal galiojančias Bendrijos nuostatas.“

II. Faktinės aplinkybės, byla ir prejudiciniai klausimai

15. Nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą išdėstytos tokios faktinės aplinkybės:

– pagal 2017 m. gegužės 26 d. pavedimą Kauno teritorinė muitinė[8] atliko UAB „Tauritus“ mokestinį patikrinimą už laikotarpį nuo 2015 m. spalio 1 d. iki 2017 m. balandžio 30 d.,

– ji nustatė, kad šiuo laikotarpiu *Tauritus* iš įvairių tiekėjų įsigijo ir į Lietuvos Respublikos teritoriją importavo įvairius kiekius dyzelino ir degalų,

– su tiekėjais sudarytose sutartyse ir jų išrašytose išankstinėse sąskaitose faktūrose buvo nurodyta preliminari *Tauritus* mokėtina prekių įsigijimo kaina,

– deklaruodama įsigytus ir importuotus degalus, skirtus išleisti į laisvą apyvartą ir pateikti rinkai, *Tauritus* importo deklaracijose preliminarią kainą nurodė kaip prekių muitinę vertę. Be to, šiose deklaracijose ji nurodė, kad prekių muitinei vertei nustatyti buvo taikomas Muitinės kodekso 74 straipsnio 3 dalyje numatytas metodas,

– pagal sutarčių su tiekėjais sąlygas preliminari kaina vėliau buvo tikslinama atsižvelgiant į importavus prekes atsiradusias aplinkybes – atitinkamo laikotarpio vidutines degalų kainas rinkoje ir vidutinį to laikotarpio valiutos kursą,

– *Tauritus* ir jos tiekėjai patikslintą kainą (toliau – galutinė kaina) suderindavo sudarydami papildomus susitarimus (sutarčių priedus), pagal kuriuos tiekėjai išrašydavo patikslintas sąskaitas faktūras. Atsižvelgiant į rinkos kainų svyravimus ir valiutų kursus, vienais atvejais galutinė kaina būdavo didesnė už preliminarią, kitais – mažesnė,

– gavusi iš tiekėjų patikslintas sąskaitas faktūras *Tauritus* savo iniciatyva teikdavo prašymą patikslinti jos importo deklaracijose deklaruotą prekių vertę,

– atliekant tą patį patikrinimą nustatyta, kad 2016 m. rugsėjo 29 d.–2017 m. vasario 1 d. *Tauritus* teritorinėje muitinėje pateikė trylika importo deklaracijų (toliau – ginčo deklaracijos), kuriose kaip importuotų degalų muitinę vertę nurodė su tiekėjais sulygtą preliminarią kainą,

– 2017 m. vasario 6 d. ir 2017 m. kovo 15 d. tiekėjai išrašė bendrovei patikslintas sąskaitas faktūras, jose nurodytos didesnės galutinės importuotų degalų kainos, nei ginčo deklaracijose deklaruota muitinė vertė,

[7] 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006, p. 1).

[8] Toliau – teritorinė muitinė.

– skirtingai nei kitais atvejais, *Tauritus* nesikreipė į muitinę su prašymu patikslinti ginčo deklaracijose nurodytą prekių muitinę vertę ir iki mokestinio patikrinimo pradžios (2017 m. gegužės 26 d.) į valstybės biudžetą nesumokėjo papildomo importo PVM [9],

– teritorinė muitinė, remdamasi Muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalyje nurodytu įvertinimo metodu, prekių muitine verte pripažino patikslintose sąskaitose nurodytą galutinę kainą ir *Tauritus* papildomai apskaičiavo ir nurodė sumokėti importo PVM delspinigius už laikotarpį nuo ginčo deklaracijų priėmimo muitinėje iki teritorinės muitinės ataskaitos surašymo dienos [10].

16. Nepatenkinta dėl teritorinės muitinės sprendimo *Tauritus* pateikė skundą visų pirma Muitinės departamentui prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos, paskui Mokestinių ginčų komisijai prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės ir galiausiai Vilniaus apygardos administraciniam teismui; šios institucijos nusprendė, kad delspinigiai apskaičiuoti pagrįstai.

17. *Tauritus* pirmosios instancijos teismo sprendimą apskundė Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui, o šis 2020 m. birželio 17 d. sprendimu grąžino bylą Muitinės departamentui nagrinėti iš naujo.

18. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas konstatavo, kad muitinė prekių muitinę vertę nepagrįstai apskaičiavo taikydama vadinamąjį „sandorio vertės“ metodą. Taikant Muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalį negalima vadovautis galutine kaina, kuri nebuvo ir negalėjo būti žinoma prekių importo ir pirminių deklaracijų pateikimo metu.

19. Byla buvo grąžinta nagrinėti Muitinės departamentui prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos; jis savo 2020 m. gruodžio 31 d. sprendimu, kuriuo paliktas galioti teritorinės muitinės sprendimas, pakartotinai įpareigojo *Tauritus* sumokėti delspinigius. Muitinės departamentas pažymėjo, kad:

– gavusi iš tiekėjų patikslintas sąskaitas faktūras, kuriose nurodyta galutinė kaina, *Tauritus* prekių muitinę vertę privalėjo apskaičiuoti pagal Muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalį ir sandorio verte pripažinti patikslintose sąskaitose faktūrose nurodytą galutinę kainą.

– Kadangi *Tauritus* neįvykdė tokios pareigos iki muitinės atliekamo patikrinimo pradžios, muitinė turėjo teisę apskaičiuoti delspinigius nuo pirminių deklaracijų pateikimo dienos.

20. 2022 m. sausio 19 d. sprendimu Vilniaus apygardos administracinis teismas Muitinės departamento sprendimą paliko galioti, todėl *Tauritus* su apeliaciniu skundu kreipėsi į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą; šis teismas Teisingumo Teismui pateikė tokius prejudicinius klausimus:

„1. Ar [Muitinės kodekso] 70 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jo 1 dalis netaikoma tokiu atveju, kaip nagrinėjamas, kai muitinės deklaracijos priėmimo metu ir remiantis pardavimo sandoriu, atliktu prieš pat prekių įvežimą į muitų teritoriją, yra žinoma tik preliminari mokėtina kaina, kuri, atsižvelgiant į nuo sandorio šalių valios nepriklausančias ir deklaracijos teikimo metu nežinomas aplinkybes, vėliau (t. y. po deklaracijos pateikimo ir prekių išleidimo į laisvą apyvartą) yra patikslinama, ją (kainą) didinant arba mažinant?

[9] Kaip per teismo posėdį paaiškino Lietuvos vyriausybė, *Tauritus* prašymus dėl patikslinimo (jos naudai) būtų pateikusi tik tuo atveju, jeigu galutinė prekių vertė būtų mažesnė už iš pradžių deklaruotą preliminarią vertę.

[10] 2017 m. rugsėjo 14 d. Ataskaita Nr. 7KM320048M. Delspinigių suma yra 4 853 EUR.

2. Ar [Muitinės kodekso] 173 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad deklarantas neturi pareigos kreiptis į muitinę su prašymu patikslinti pagal šio [kodekso] 74 straipsnį nustatytą ir deklaruotą muitinę vertę, kai, kaip yra nagrinėjamu atveju, po prekių išleidimo į laisvą apyvartą paaiškėja 70 straipsnio 1 dalyje nurodyta faktiškai už šias prekes mokėtina kaina, kuri nebuvo ir negalėjo būti žinoma deklaracijos pateikimo metu?“

III. Procesas Teisingumo Teisme

21. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą Teisingumo Teismas gavo 2023 m. gruodžio 19 d.

22. Rašytines pastabas pateikė Ispanijos ir Lietuvos vyriausybės, taip pat Europos Komisija.

23. 2024 m. lapkričio 6 d. surengtame teismo posėdyje dalyvavo Ispanijos, Prancūzijos ir Lietuvos vyriausybės bei Komisija.

IV. Analizė

A. Pirminės pastabos

24. Kaip minėjau, byloje siekiama nustatyti sumokėjus importo PVM bendrovei priskaičiuotų delspinigių dydį.

25. Ginčas kilo dėl metodo, taikyto importuotų prekių muitinei vertei nustatyti [11]. Nuo šios vertės priklauso mokestinės nepriemokos dydis, taigi ir mokėtinų delspinigių apskaičiavimas.

26. Konkrečiai kalbant, *Tauritus* muitinę vertę nustatė pagal Muitinės kodekso 74 straipsnio 3 dalyje nurodytą *antrinį metodą*. Šis metodas numatytas tuo atveju, kai negalima taikyti to paties kodekso 70 straipsnyje nustatyto *vyraujančio metodo* [12]. Vis dėlto muitinė teigia, kad nagrinėjamu atveju turi būti taikomas minėtas vyraujantis metodas.

27. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad byloje „ginčas kilo tik dėl pareiškėjui apskaičiuotų delspinigių“, t. y. sumos, kurią šis teismas laiko „tiesiogiai priklaus[ančia] nuo mokestinės nepriemokos dydžio bei pareigos įvykdyti mokestinę prievolę atsiradimo momento“ [13].

28. Vis dėlto šis teismas nesikreipė į Teisingumo Teismą su klausimu, kokia yra delspinigių taikymo sritis laiko atžvilgiu, t. y. kada delspinigiai tampa mokėtini. Kartoju, šiuo klausimu prašyme priimti prejudicinį sprendimą nieko nenurodyta, o tai reiškia, kad klausimas dėl pradinės ir galutinės delspinigių apskaičiavimo datų, su kuriomis prejudiciniai klausimai nesusiję, lieka atviras.

[11] Komisijos nurodytų įgaliojimų atlikti tikrinimą, kuriais galima naudotis pagal Muitinės kodekso 48 straipsnį, apimtis nėra ginčijama.

[12] Muitinės kodekso 70 straipsnyje nurodyta, kad apskaičiavimo pagrindas yra „sandorio vertė“, apibrėžta kaip „kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, kuri prireikus patikslinama“.

[13] Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą 22 punktas.

29. Dėl „mokestinės nepriemokos dydžio“, kuris yra dar vienas prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytas veiksnys, pažymėtina, kad, iš visko sprendžiant, *Tauritus* neginčijo galutinės mokėtinos PVM sumos. Jeigu taip yra (šią aplinkybę turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas), tai turi būti suprantama kaip netiesioginis prekių muitinės vertės, taigi ir apmokestinamosios vertės, pripažinimas *importo PVM mokėjimo tikslais*.

30. Šiomis aplinkybėmis nacionalinis teismas pabrėžė, kad jo teiginys, kuriuo grindžiama nutartis dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, yra hipotetinis: „konstatavus, kad muitinė vertė, t. y. ir apmokestinamoji vertė, yra nustatyta netinkamai, nagrinėjamu atveju nebūtų galima ginčo delspinigi[ų] (jų dalies) pripažinti pagrįstais“ [14].

31. Jeigu prievolę sumokėti mokestį turintis asmuo neprieštarauja „mokestinės [(PVM)] nepriemokos“ sumai, nustatytai būtent pagal sandorio vertę, nematau reikalo dabar svarstyti *tą pačią sandorio vertę* nagrinėjant delspinigių mokėjimą [15].

32. Per teismo posėdį buvo išreikšta tam tikrų abejonių, ar atsakymas, kurį Teisingumo Teismas galėtų pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, būtų naudingas. Jeigu nacionalinio teismo klausimai būtų laikomi hipotetiniais (tikrai nebūtinais sprendimui pagrindinėje byloje priimti) [16], prašymas priimti prejudicinį sprendimą būtų nepriimtinas.

33. Bet kuriuo atveju, jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų prejudicinius klausimus nagrinėti iš esmės remdamasis šių klausimų svarbos prezumpcija, pateiksiu savo poziciją dėl jų.

B. Pirmasis prejudicinis klausimas

34. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo išaiškinti Muitinės kodekso 70 straipsnį. Jis nori žinoti, ar šio straipsnio 1 dalis taikoma tuo atveju, „kai muitinės deklaracijos priėmimo metu ir remiantis pardavimo sandoriu, atliktu prieš pat prekių įvežimą į muitų teritoriją, yra žinoma tik preliminari mokėtina kaina, kuri, atsižvelgiant į nuo sandorio šalių valios nepriklausančias ir deklaracijos teikimo metu nežinomas aplinkybes, vėliau (t. y. po deklaracijos pateikimo ir prekių išleidimo į laisvą apyvartą) yra patikslinama, ją (kainą) didinant arba mažinant“.

35. Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs dėl importuojamų prekių muitinės vertės nustatymo. Jo jurisprudencijoje pateikti tokie argumentai:

– „Sąjungos teisės aktais, susijusiais su muitiniu įvertinimu, siekiama įtvirtinti teisingą, vienodą ir neutralią sistemą, kuri neleistų naudoti savavališkai nustatytų arba fiktyvių muitinių verčių. Taigi muitinė vertė turi atitikti importuojamos prekės realią ekonominę vertę, ir dėl to reikia atsižvelgti į ekonominę vertę turinčių šios prekės dalių visumą“ [17],

– „[k]onkrečiai kalbant, pagal Muitinės kodekso 29 straipsnį [dabartinis 70 straipsnis] importuojamų prekių muitine verte laikoma sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, prireikus

[14] Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą 22 punkto pabaiga.

[15] Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neigia, kad byloje nagrinėjami sandoriai buvo susiję su sukčiavimu, piktnaudžiavimu teise ar bet kokiu kitu mokesčių vengimu.

[16] Lietuvos vyriausybė tokią galimybę nurodė teismo posėdyje.

[17] 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Hamamatsu Photonics Deutschland* (C-529/16, EU:C:2017:984; toliau – Sprendimas *Hamamatsu Photonics Deutschland*) 24 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija.

patikslinta, be kita ko, vadovaujantis to paties kodekso 32 straipsniu [dabartinis 71 straipsnis]“ [18],

– „muitinė vertė turi būti nustatoma pirmiausia pagal importuotų prekių „sandorio vertės“ metodą <…>. Taigi šis muitinės vertės nustatymo metodas laikomas tinkamiausiu ir dažniausiai naudojamu“ [19],

– „[f]aktiškai sumokėta arba mokėtina kaina paprastai yra muitinės vertės apskaičiavimo pagrindas, net jei ši kaina yra informacija, kurią gali reikėti patikslinti, kai tai būtina siekiant išvengti savavališkai nustatytos arba fiktyvios muitinės vertės“ [20].

36. Atsižvelgiant į šiuos kriterijus, pagrindinėje byloje iš esmės turėtų būti taikomas vyraujantis įvertinimo metodas (Muitinės kodekso 70 straipsnis). Kitaip, nei per teismo posėdį teigė kai kurios į bylą įstojusios šalys, importuotojas negali savo nuožiūra pasirinkti prekių įvertinimo metodo; mano nuomone, jų teiginys yra klaidingas ir prieštarauja prielaidai, kad egzistuoja vienas po kito taikomų įvertinimo metodų hierarchija, aiškiai nustatyta pačiame Muitinės kodekse.

37. Priešingai, manau, kad importuotojas turi taikyti metodą, kuris atitinka kiekvieno sandorio sąlygas. Vyraujančio metodo (numatyto Muitinės kodekso 70 straipsnyje) jis gali netaikyti tik jeigu nesilaikoma šiame straipsnyje nustatytų sąlygų. Tik tokiu atveju jis gali pasinaudoti vienu iš antrinių metodų (nurodytų Muitinės kodekso 74 straipsnio 1 dalyje), geriausiai atitinkančiu importo aplinkybes, ir galiausiai likutiniu metodu, numatytu Muitinės kodekso 74 straipsnio 3 dalyje.

38. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas laikosi nuomonės, kad Bendrijos kodekso 70 straipsnyje numatyto metodo (privalomai) taikyti nagrinėjamoje byloje negalima dėl kelių priežasčių:

– pateikiant muitinės deklaraciją faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina negalėjo būti žinoma,

– pagal Muitinės kodekso 70 straipsnio 3 dalį sandorio vertė netaikoma, jeigu kaina priklauso nuo sąlygų, dėl kurių neįmanoma nustatyti prekių vertės,

– kadangi pateikiant deklaraciją galutinė kaina nebuvo žinoma, negalima reikalauti, kad deklarantas taikytų sandorio vertės metodą, nes pagal Muitinės kodekso 15 straipsnio 2 dalies a punktą jis yra atsakingas už deklaracijoje pateiktos informacijos tikslumą ir išsamumą,

– pagal Sprendimą *Hamamatsu Photonics Deutschland* neleidžiama „kaip muitinę vertę taikyti sutartą sandorių vertę, kurią sudaro, viena vertus, iš pradžių sąskaitoje faktūroje nurodyta ir deklaruota suma ir, kita vertus, pasibaigus ataskaitiniam laikotarpiui atlikto bendro koregavimo suma, <…> [kai] ataskaitinio laikotarpio pabaigoje šis koregavimas bus atliekamas didinant, ar mažinant“ [21].

[18] 2020 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *5th AVENUE Products Trading* (C-775/19, EU:C:2020:948; toliau – Sprendimas *5th AVENUE Products Trading*) 23 punktas.

[19] Sprendimo *5th AVENUE Products Trading* 24 punktas.

[20] Sprendimo *5th AVENUE Products Trading* 25 punktas.

[21] Sprendimo *Hamamatsu Photonics Deutschland* 35 punktas.

39. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad atsižvelgiant į jo išvardytas aplinkybes galima taikyti vieną iš Muitinės kodekso 74 straipsnyje numatytų antrinių (likutinių) įvertinimo metodų, būtent nagrinėjamu atveju – numatytąjį 74 straipsnio 3 dalyje.

40. Mano nuomone, remiantis visa Teisingumo Teismui pateikta informacija, šioje byloje nebuvo jokių kliūčių taikyti Muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalį, nes:

– muitinės vertės nustatymo pagrindas yra sandorio vertė, t. y. kaina, faktiškai sumokėta *arba mokėtina* už prekes, nustatyta priimant muitinės deklaraciją ir apimanti visus mokėjimus, kurie buvo *arba turi būti atlikti* kaip prekių pardavimo sąlyga,

– vėliau sandorio vertė pagal Muitinės kodekso 70 straipsnio 3 dalies b punktą gali (ir turi) būti tikslinama, jeigu laikomasi šio kodekso 70 straipsnio 1 dalies nuostatų. Šiuo tikslu būtina, kad „<…> prekių pardavimui arba jų kainai netur[ėtų] įtakos jokios sąlygos <…>, kurių poveikio <…> prekėms neįmanoma įvertinti“.

41. Taigi *Tauritus* deklaruota kaina buvo preliminari kaina, sutarta prekių pirkimo-pardavimo sutartyse [22]. Tose pačiose sutartyse ir jų prieduose nurodyta, kad galutinę kainą lems du veiksniai, kurie gali būti žinomi tik po importo, t. y. vidutinės rinkos degalų kainos ir vidutinis valiutos kursas [23].

42. Abu veiksniai yra „pardavimo sąlygos“, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalį ir 3 dalies b punktą. Jais siekiama kiekybiškai įvertinti mokėjimus, kurie pardavėjo ir pirkėjo sutartiniuose santykiuose pardavėjui yra tokie svarbūs, kad, jų neatlikus, pardavimas galiausiai nebūtų užbaigtas [24].

43. Tiesa, muitinės deklaracijos pateikimo dieną tų mokėjimų suma nebuvo galutinai *apskaičiuota*. Vis dėlto pagal galutinio jos apskaičiavimo sąlygas suma buvo puikiai *apskaičiuotina* iš karto pasirašius sutartis. Tik tuo atveju, jeigu taip nebūtų, sandorio vertės metodas neturėtų būti taikomas pagal 70 straipsnio 3 dalies b punktą.

44. Kaip nurodė Ispanijos vyriausybė, o teismo posėdyje jai pritarė Prancūzijos vyriausybė, abi pardavimo sąlygos (vidutinės degalų kainos ir vidutinis valiutos kursas) priklausė ne nuo kurios nors iš susitariančiųjų šalių išimtinės valios, o nuo objektyvių išorinių aplinkybių. Šių sąlygų nustatymą lengvai galėjo patikrinti muitinė, kuriai deklarantas galėjo įrodyti galutinai sumokėtą kainą, prie preliminarios kainos pridėjęs arba iš jos atėmęs sutartus patikslinimus, atsiradusius dėl viešai paskelbtų veiksnių.

[22] Tam nėra svarbu, kad dėl muitinės deklaracijos iš pradžių buvo pateiktos išankstinės sąskaitos faktūros. Pagal Įgyvendinimo reglamento 2015/2447 145 straipsnį šios rūšies sąskaitos faktūros nedraudžiama pateikti kartu su dokumentais, kuriais pagrindžiama deklaruota sandorio vertė, kai kaina yra preliminari ir vėliau turi būti patikslinta.

[23] Taip paprastai būna pirkimo-pardavimo sutarčių, kurias pagrindiniai degalų rinkos dalyviai sudaro su klientais, atveju. Kaip savo rašytinių pastabų 29 ir 30 punktuose nurodė Komisija, pagal Susitarimą dėl 1994 m. Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VII straipsnio įgyvendinimo (OL L 336, 1994, p. 119) prekių muitinės vertės nustatymas yra dalis proceso, kuriame atliekant galimą kainų peržiūrą neprivaloma automatiškai netaikyti sandorio vertės metodo.

[24] Šiuo klausimu žr. Sprendimo *5th AVENUE Products Trading* 41 punktą.

45. Priešingai, nei, kaip atrodo, teigia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas [25], manau, kad argumentai, kuriais remdamasis Teisingumo Teismas priėmė Sprendimą *Hamamatsu Photonics Deutschland*, negali būti taikomi nagrinėjamoje byloje. Toks mano vertinimas sutampa su pozicija, kurią per teismo posėdį vienbalsiai išreiškė jame dalyvavusios vyriausybės ir Komisija.

46. *Tauritus* sudarytose sutartyse numatyta, kad galutinė pardavimo kaina priklauso nuo lengvai patikrinamų objektyvių sąlygų, kitaip nei buvo byloje *Hamamatsu Photonics Deutschland*. Toje byloje įmonė iš savo patronuojančiosios bendrovės pirko prekes, už kurias išrašytoje sąskaitoje faktūroje buvo nurodytos grupės viduje taikomos kainos, o sąskaitose faktūrose išvardytų produktų suma buvo reguliariai tikrinama ir prireikus koreguojama taikant vadinamąjį likutinio pelno paskirstymo metodą. Pagal šį metodą minimalaus pelno paskirstymas derintas su proporcingu likutinio pelno paskirstymu ir siekiamo diapazono nustatymu, dėl kurio buvo atliekami kreditiniai arba debetiniai koregavimai [26].

47. Taigi prekių vertės nustatymo sąlygos byloje *Hamamatsu Photonics Deutschland* buvo gerokai sudėtingesnės ir visų pirma muitinei sunkiau patikrinamos nei šioje byloje nagrinėjamos sąlygos. Dėl to manau, kad tame sprendime įtvirtinta jurisprudencija negali būti taikoma nagrinėjamoje byloje.

48. Iš esmės pažymiu, kad tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė pagrindinėje byloje, buvo tikslinga taikyti Muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalyje numatytą vyraujantį metodą. Faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina už importuotas prekes (kuri, kaip minėjau, paprastai yra muitinės vertės apskaičiavimo pagrindas) galėjo būti patikslinta *a posteriori*, remiantis pirkimo-pardavimo sutartyje jau numatytais veiksniais (paprastai objektyviais), kad būtų parodyta tikroji šių prekių ekonominė vertė.

C. Antrasis prejudicinis klausimas

49. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo išaiškinti Muitinės kodekso 173 straipsnio 3 dalį. Konkrečiai kalbant, jis nori žinoti, ar deklarantas privalo prašyti muitinės *pataisyti* pagal Muitinės kodekso 74 straipsnį nustatytą ir deklaruotą muitinę vertę, kai „po prekių išleidimo į laisvą apyvartą paaiškėja [to kodekso] 70 straipsnio 1 dalyje nurodyta faktiškai už šias prekes mokėtina kaina, kuri nebuvo ir negalėjo būti žinoma deklaracijos pateikimo metu“.

50. Atsakymas į antrąjį prejudicinį klausimą galėtų būti nereikalingas, jeigu būtų patvirtinta, kad sandorio vertė nagrinėjamoje byloje turėjo būti apskaičiuota pagal Muitinės kodekso 70 straipsnyje numatytą vyraujantį metodą.

51. Bet kuriuo atveju atsižvelgdamas į tai, kaip suformuluotas antrasis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimas, jį nagrinėsiu iš esmės, todėl reikia paaiškinti galutinės kainos tikslinimo mechanizmą, kai jos apskaičiavimas priklauso nuo tam tikrų būsimų (tačiau paprastai objektyvių) veiksnių.

[25] Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą 29 punktas ir jame nurodytas Sprendimo *Hamamatsu Photonics Deutschland* 35 punktas.

[26] Sprendimo *Hamamatsu Photonics Deutschland* 14 ir 15 punktai.

52. Tokiu atveju galutinė kaina tikslinama dviem etapais: a) pateikiant deklaraciją, kai žinoma tik preliminari kaina; b) nustatant galutinę į laisvą apyvartą išleistų prekių kainą, kai įvykdomos likusios pardavimo sąlygos.

53. Tam Muitinės kodekse numatyti du mechanizmai:

– pirma, jo 166 straipsnio mechanizmas: pagal jį „asmuo prekėms taikytinos muitinės procedūros įforminimui [gali] naudot[i] supaprastintą deklaraciją, galėdamas joje nepateikti tam tikrų 162 straipsnyje nurodytų duomenų arba neturėdamas tam tikrų 163 straipsnyje nurodytų ją papildančių dokumentų“ [27]. Paskui supaprastinta deklaracija turi būti papildyta pateikus Muitinės kodekso 167 straipsnyje numatytą papildomą deklaraciją,

– antra, jo 73 straipsnio mechanizmas: muitinė gali leisti, kad „tada, kai muitinės deklaracijos priėmimo dieną sumų neįmanoma kiekybiškai įvertinti, remiantis konkrečiais kriterijais būtų nustatytos [tam tikros] sumos“.

54. Pagal Muitinės kodekso 166 straipsnyje nustatytą mechanizmą importuotojas iš pradžių deklaruoja preliminarią prekių kainą, o vėliau, pateikdamas papildomą deklaraciją (Muitinės kodekso 167 straipsnis), – galutinę kainą.

55. Priešingai, Muitinės kodekso 73 straipsnyje numatytas mechanizmas taikomas tik toms sumoms, kurias muitinės deklaracijos priėmimo dieną galima kiekybiškai įvertinti remiantis vien *konkrečiais muitinės nustatytais kriterijais*.

56. Atsižvelgdamas į bylos faktines aplinkybes manau, kad reikia remtis Muitinės kodekso 166 straipsnyje, o ne 73 straipsnyje įtvirtintu mechanizmu, nes taikant pirkimo-pardavimo sutartyse numatytus du apskaičiavimo veiksnius (vidutinę degalų kainą ir vidutinį valiutos kursą) galutinės kainos dydį buvo galima nustatyti muitinės deklaracijos pateikimo dieną. Taigi pakako pasinaudoti 166 straipsnyje nurodyta supaprastinta deklaracija, kol bus pateikta 167 straipsnyje numatyta papildoma deklaracija.

57. Tuo atveju, kai yra elementų, dėl kurių muitinę vertę lemiančios sumos gali būti kiekybiškai įvertintos savaime, nereikia taikyti Muitinės kodekso 73 straipsnyje numatyto mechanizmo, t. y. nustatyti kitų *konkrečių kriterijų*.

58. Muitinės kodekso 166 ir 167 straipsniuose numatytas mechanizmas ne tik atitinka tikslumo reikalavimus (šio kodekso 15 straipsnis), bet ir galiausiai leidžia užtikrinti, kad būtų nustatyta tikroji ekonominė prekių vertė. Priešingai, naudojantis Muitinės kodekso 73 straipsnyje numatytu mechanizmu negalima užtikrinti tokio tikslumo, nes jis taikomas pagal kriterijus, kurie, nors ir yra konkretūs, niekada negali lemti tokio tikslaus rezultato kaip kainos elementai, tiksliai parodantys tikrąją importuojamų prekių ekonominę vertę.

59. Jau paaiškinau, kodėl *Tauritus* taikytas antrinis vertinimo metodas (Muitinės kodekso 74 straipsnio 3 dalis) buvo netinkamas. Jis yra vien likutinis metodas, taikomas tik tais atvejais, kai muitinės vertės net neįmanoma nustatyti pagal 74 straipsnio 1 dalyje nurodytus metodus. Šie metodai savo ruožtu taikomi tik tuo atveju, jei negalima taikyti Muitinės kodekso 70 straipsnyje numatyto vyraujančio metodo, nes prekių kaina (sandorio vertė) priklauso nuo sąlygų, dėl kurių neįmanoma nustatyti jų vertės.

[27] Konkrečiai kalbant, Muitinės kodekso 162 straipsnyje minimi „visi duomenys, būtini taikant nuostatas, reglamentuojančias muitinės procedūros, kuriai įforminti deklaruojamos prekės, atlikimo tvarką“.

60. Jeigu, kaip nurodžiau, pagal *Tauritus* ir jos tiekėjų sudarytose sutartyse numatytas sąlygas buvo galima lengvai ir objektyviai nustatyti galutinę kainą, tikrajai sandorio vertei apskaičiuoti turėjo būti taikomas vyraujantis metodas (Muitinės kodekso 70 straipsnis).

61. Norėčiau pridurti, kad Muitinės kodekso 74 straipsnio 3 dalyje numatyto likutinio metodo *natūraliai* (jeigu galima taip pasakyti) negalima papildyti to paties kodekso 173 straipsnyje įtvirtinta taisymo procedūra. Kitaip tariant, šios dvi nuostatos negali būti kartu taikomos taip, kad pagal jas būtų vykdoma sudėtinga procedūra sujungiant Muitinės kodekso 166 ir 167 straipsnius.

62. Iš tiesų, siekiant sudaryti visą muitinės deklaraciją, Muitinės kodekso 166 straipsnyje numatyta supaprastinta deklaracija turi būti papildyta šio kodekso 167 straipsnyje nurodyta papildoma deklaracija (kaip teigiama Muitinės kodekso 167 straipsnio 4 dalyje, šios dvi deklaracijos „laikom[os] vienu nedalomu dokumentu“).

63. Tokiomis aplinkybėmis atsižvelgdamas tik į antrojo prejudicinio klausimo tekstą pažymiu, kad Muitinės kodekso 173 straipsnis, kuriame numatytas „muitinės deklaracijos *taisymas*“, buvo netaikytinas.

64. Pagal Muitinės kodekso 173 straipsnį leidžiamais taisymais siekiama ne *papildyti* ankstesnę *preliminarią* deklaraciją, bet *pataisyti* anksčiau pateiktos deklaracijos, kaip išsamios ir galutinės deklaracijos, turinį. Be to, reikia atsižvelgti į tai, kad taisymai, kaip muitinės deklaracijos neatšaukiamumo principo išimtis, taikomi ribotai [28].

65. Kitaip tariant, muitinės deklaracijos, kuriose nurodyta vėliau netikslinama galutinė kaina, prireikus gali būti pataisytos (bet ne papildytos) pagal Muitinės kodekso 173 straipsnį. Priešingai, deklaracijoms, kuriose nurodyta preliminari kaina (ją vėliau galima tikslinti, o šiuos tikslinimu – lengvai patikrinti), turi būti taikomi to paties kodekso 166 ir 167 straipsniai.

66. Jeigu nuo pat pradžių (jau pateikiant deklaraciją) yra žinoma, kad prekių kaina tik preliminari, šios informacijos negalima nuslėpti nuo muitinės administracijos ir laukti, kol bus žinoma galutinė kaina, kad būtų galima apie ją informuoti pataisant pirminę deklaraciją pagal buvusį 173 straipsnį.

67. Apie tai turi būti pranešta pateikiant pirminę deklaraciją, kad šioje deklaracijoje nurodyta informacija būtų tiksli ir išsami, kaip reikalaujama Muitinės kodekso 15 straipsnio 2 dalies a punkte.

68. Taigi manau, kad tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos, pirminė deklaracija turėjo būti supaprastinta deklaracija (Muitinės kodekso 166 straipsnis), kuri vėliau būtų papildyta pagal to paties kodekso 167 straipsnį. Nereikėjo remtis Muitinės kodekso 173 straipsniu siekiant *pataisyti* pagal šio kodekso 74 straipsnio 3 dalį pateiktą deklaraciją, t. y. siekiant *ištaisyti* duomenis, kurie nuo pat pradžių buvo žinomi kaip neišsamūs.

69. Be abejo, tai, kas išdėstyta, neužkerta kelio muitinei patikrinti muitinės deklaracijose pateiktos informacijos tikslumą ir išsamumą, atliekant mokestinį patikrinimą. Visų pirma muitinė turi teisę patikrinti importuojamų prekių ekonominę vertę (faktiškai sumokėtą kainą, tinkamai patikslinus preliminarią kainą) ir padaryti tinkamas išvadas dėl importo PVM ir delspinigių apskaičiavimo.

[28] Šiuo klausimu žr. 2023 m. birželio 8 d. Sprendimo *Zes Zollner Electronic* (C-640/21, EU:C:2023:457) 41–48 punktus.

70. Vis dėlto antrasis prejudicinis klausimas nėra susijęs su muitinės įgaliojimais vykdyti tikrinimą.

V. Išvada

71. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui:

1. 2013 m. spalio 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas, 70 straipsnio 1 dalis

   turi būti aiškinama taip:

   ji taikoma tuo atveju, kai priimant muitinės deklaraciją pagal pirkimo-pardavimo sutartį, sudarytą prieš pat prekių įvežimą į muitų teritoriją, be preliminarios kainos, yra žinomos ir galutinę prekių kainą lemsiančios sąlygos, jeigu tos sąlygos atitinka objektyvius kriterijus, kuriuos muitinė gali lengvai patikrinti; šią aplinkybę turi įvertinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

2. Reglamento Nr. 952/2013 173 straipsnio 3 dalis

   turi būti aiškinama taip:

   pagal ją deklaranto prašymu jam gali būti leista pataisyti vieną arba daugiau muitinės deklaracijos duomenų elementų, tačiau toks pataisymas nėra tinkamas mechanizmas, jeigu pagal Reglamento Nr. 952/2013 167 straipsnį turi būti pateikta papildoma deklaracija.